

Tres constatacions postelectorals i una qüestió

written by Lluís Busquets | 24 de desembre de 2017

□Malgrat les persones i els polítics catalans en injusta presó preventiva i en obligat exili, malgrat el paper que va fer el rei a demanda de Rajoy, malgrat la inconstitucional destitució del govern català i la il·legal convocatòria d'eleccions per l'article 155 que segons molts experts no ho permet, malgrat la pressió de la premsa de la metròpoli i de la fiscalia i la judicatura, i malgrat tots els malgrats, el passat dia 21, amb un 82% de participació, els sobiranistes catalans (més de dos milions) van guanyar als dependentistes d'Espanya (un milió nou-cents mil i escaig). En vots i escons C's guanyà les eleccions, però era una victòria pírrica, perquè els companys del 155, PSC-PSOE i PP, van punxar. Pitjor: el PP es va desfer com un bolado.

Primera constatació: la majoria silenciosa no existeix; era una pura enganyifa. Segona constatació: l'endemà 22, la pell de brau es desvetllà taronja i, mentre la FAES exultava, el Sr. Rajoy es fa afanyar a dir que els resultats no eren exportables a Espanya (*Excusatio non petita, accusatio manifesta*); afegí que amb qui havia de parlar era amb C's. No havia entès res i Moragas (l'assessor de l'afer Camarga i, segons corre, qui no va passar-li la trucada de Puigdemont el passat 26-X), el deixava a l'estacada fugint d'ambaixador a l'ONU, però la màquina judicial (casualitat?) va respondre. El jutge Llarena del Tribunal Suprem, d'acord amb l'informe de la Guàrdia Civil, ampliava la investigació pel delicte de rebel·lió a Artur Mas, Marta Rovira, Anna Gabriel, Marta Pascal, Mireia Boya i Neus Lloveras. I el ministeri públic demanava la inclusió del major Trapero i Josep M. Jover. De nou la Magistratura obligada a fer política. Tercera constatació: ahir, però, els editorials de la metròpoli començaven a passar comptes amb Rajoy, sobretot després que

Puigdemont li demanés diàleg des de Brussel·les. Li agradi o no, d'una manera o altra, haurà d'acabar movent fitxa.

□Justament ahir vaig escriure un correu al Tribunal Suprem a l'atenció del jutge Llarena i a l'Escola Judicial de Vallvidrera, a l'atenció de la magistrada Espinosa, la seva muller, demanant-los si em podien respondre a la qüestió que segueix. Segons la Constitució "La justícia emana del poble i és administrada en nom del rei pels jutges i pels magistrats que integren el poder judicial, independents, inamovibles, responsables i sotmesos únicament a l'imperi de la llei" (art 117,1). Si la justícia emana del poble i aquest elegeix persones exiliades i empresonades en presó preventiva com a representants seus en un Parlament, si el jutge ha de sotmetre's a l'imperi de la llei com diu l'article esmentat, no ha de deixar *ipso facto* en llibertat les persones elegides, atès que la justícia emana del poble i el poble els vol lliures com a representants seus? En altres paraules: Un jutge pot administrar una justícia diferent de la que emana del poble segons la Constitució? De moment no he rebut cap resposta.